

spoločníkov môže mať zvláštneho právneho zástupcu (vid' dôvodovú zprávu k § 79 Osp.). A práve táto posledne spomenutá okolnosť nasvedčuje správnosti stanoviska odvolacieho súdu. Ustanovenie § 7 Osp. vzťahuje sa na určenie hodnoty predmetu sporu s iného hľadiska (na príklad oboru pôsobnosti súdu, prípustnosti opravných prostriedkov atď.) avšak — so zreteľom na to, čo bolo hore uvedené — neprichádza v úvahu pri aplikovaní predpisu § 23 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. po stránke neprípustnosti zastupovania strán advokátmi v takýchto sporoch. Zákonodárca pri tomto ustanovení zákona mal pred očami skutočnosť, že »zastoupení advokáty má nepochybně za následek zvýšení nákladů« a tak v I. stolici bolo vylúčené zastupovanie advokátmi v sporoch, v ktorých by zvýšenie nákladov sporu spôsobené zastúpením advokátmi mohlo byť pre tú alebo onú stranu »hospodářsky tíživým« (srovnej dôvodovú zprávu ústavne-právneho výboru senátu Nár. shromáždenia k zákonu č. 131/1931 Sb. z. a n. u § 23). A tento prípad by zaiste nastal, keby v takých sporoch prípustné bolo pred okresnými súdmi (pracovnými) zastupovanie strán advokátom, najmä keby každého zo spoločníkov zvláštny advokát zastupoval.

Nemiestne tvrdia žalobníci v rekurze, že krajský súd »povolil, aby sa zamestnávateľ dal advokátom zastupovať«, lebo v pokračovaní pred okresným súdom zamestnávateľ (žalovaný) nebol advokátom zastúpený, pre odvolacie pokračovanie však už neplatí citovaný zákaz § 23 zák. č. 131/1931, ako je to v poslednej vete § 33 (1) cit. zák. výslovne uvedené.

Čís. 16248.

Zamestnancovi je ponechané na vôľu, či sa chce domáhať platenej dovolenej podľa zák. č. 67/1925 Sb. z. a n., ak sa jej v dotyčnom služebnom roku nedomáhal, neprislúcha mu za ňu ani peňažitá náhrada.*)

(Rozh. z 25. mája 1937, Rv III 177/37.)

Žalobník domáhal sa žalobou na žalovanej, vdove svojho býv. zamestnávateľa, u ktorého bol hospodárskym správcom, medzi iným peňažitej náhrady za to, že si vyše šesť rokov nevybral platenú dovolenú, hoci mu neprislúchala.

Súdy všetkých troch stolíc žalobu aj v tejto časti zamietly, Najvyšší súd z týchto

dôvodov:

Správne je stanovisko odvolacieho súdu, že žalobný nárok na peňažitú náhradu za nevybranú dovolenú nie je opodstatnený, nebo žalobník nedokázal, že o dovolenú žiadal. Vývody dovolacej žiadosti, podľa ktorých zamestnanec má nárok na dovolenú už podľa zákona a

*) Rovnako: Úr. sb. č. 3153, Sb. n. s. č. 11163.

v prípade, že sa ho výslovne nevzdal, prichodí mu dovolená aj vtedy, keď ju nežiadal, sú nemiestne, lebo zamestnancovi je ponechané na vôľu, či si chce dovolenú vybrať, zamestnávateľ nie je povinný, aby mu ju ponúkal a vnucoval; zamestnanec stráca nárok na dovolenú, ak neuplatní svoje právo na ňu v tom ktorom služebnom roku, a v takomto prípade nemôže miesto dovolenej takto nevyužitej žiadať ani peňažitú náhradu za ňu, ako to Najvyšší súd vyslovil a odôvodnil v rozhodnutí Sb. n. s. č. 11163, na dôvody ktorého sa tu k vôli stručnosti poukazuje. V napadnutom rozsudku nebolo však zistené, že sa žalobník domáhal v tom ktorom služebnom roku dovolenej a rozsudok odvolacieho súdu nie je napadnutý pre kusosť skutkového stavu v tomto smere spôsobom vyhovujúcim predpisom § 534 Osp., keďže v dovolacej žiadosti tvrdí žalobník len, že m ô ž e byť dokázané, že viackrát žiadal dovolenú.

Čís. 16249.

Proti usneseniu, ktorým rekurzný súd odmietol opravný prostriedok, podaný v menšinovom jazyku (čl. 4, odst. 3, vl. nar. č. 17/1926 Sb. z. a n.), je ďalší opravný prostriedok neprípustný, akby bol neprípustný, keby rekurzný súd bol rozhodol o opravnom prostriedku ako jazykove nezávadnom. *)

(Rozh. z 25. mája 1937, R IV 209/37.)

Rekurzný súd v exekučnej veci odmietol podľa čl. 4, odst. 3, vl. nar. č. 17/1926 Sb. z. a n. rekurz podaný v menšinovom jazyku.

Najvyšší súd rekurz proti tomuto usneseniu odmietol z týchto

d ô v o d o v:

Napadnuté usnesenie — ktorým v smysle čl. 4, odst. 3, vl. nariadenia č. 17/1926 Sb. z. a n. odmietnutý bol sťažovateľov rekurz proti dražobnému oznámeniu a dražobným podmienkam — nie je rozhodnutím o jazykovom spore, ktoré by ostatne podľa § 7 jazykového zákona č. 122/1920 Sb. z. a n. a čl. 96 (1) cit. vl. nariadenia patrilo na porad administratívny, ale rekurzný súd riešil ním jazykovú otázku len v dôvodoch ako otázku prejudiciálnu. Poradom súdnych stolíc môže toto usnesenie prísť v úvahu iba ako procesné, do oboru súdnej judikatúry spadajúce rozhodnutie. I keď toto procesné rozhodnutie je závislé na riešení jazykovej otázky ako otázky prejudiciálnej, mohla by sa vyššia stolica touto len prejudiciálnou otázkou vecne zaoberať iba vtedy, keby vo veci, v ktorej táto prejudiciálna otázka vznikla, bol prípustný ďalší opravný prostriedok. V súdenom prípade nie je však tomu tak, lebo usnesenie, obsahujúce dražebné oznámenie a dražebné podmienky, nepatrí medzi usnesenia, proti ktorým bol by podľa § 40 zák. čl. LIV:1912 prípustný ďalší rekurz na Najvyšší súd.

*) Porov.: Sb. n. s. č. 8165.